

valaki pusztán azért, mert az őt különben megillető lakbér helyett természetbeni lakásban részesül, attól a részesítéstől, amely ellenesetben őt megilletné, megfosztatnék.

**Ha az általános forgalmi adóvisszatérítés iránti kérelmet a forgalmi adó lerovása vagy befizetése után bekövetkezett körülményre alapítják, úgy a hathavi elévülési határidő az adó visszatérítésére igényt adó körülmény bekövetkeztétől számítandó.** (Közigazgatási Biróság 1693. sz. elvi jelentőségű határozata.) Panaszos az 1928. évi április hó 20-án iktatott beadványban az 1927. október 3., 10. és 17-én lerótt, 104 P általános forgalmi adó visszatérítését kérte, mert azok az ügyletek, amelyekre adott előlegek után azt leróttá, 1927. december havában storniroztattak.

A kir. pénzügyigazgatóság a visszatérítést azért tagadta meg, mert panaszos az iránti kérelmét a befizetéstől számított 6 hó eltelte után terjesztette elő.

Felterjesztő jelentésében a kir. pénzügyigazgatóság arra is reámutatott, hogy az adó alapját képező előlegek visszafizetése nincs igazolva.

A kir. közigazgatási bíróság a visszatérítést elrendelőnek találta, mert az általános forgalmi adó az 1921: XXXIX. t.-c. 30. §-a az áruszállítás vagy munkateljesítés ellenértékeként befolyt bevétel után fizetendő, az ügyletek nem vitás stornírozása folytán pedig panaszos adó alá eső tevékenységet nem fejtett ki és mert a megtámadott határozatban helyesen hivatkozott 1921:XXXIX. t.-c. 55. §-ának helyes értelme az, hogy amennyiben az adóvisszatérítési kérelem a lerovás vagy befizetés után bekövetkezett körülményre alapított, az elévülésre megszabott 6 havi határidő az adóvisszatérítésre igényt adó körülmény bekövetkeztétől számítandó.

A pénzügyigazgatóság törvénytárgyazata oda vezetne, hogy amennyiben az adóvisszatérítésre igényt adó körülmény a lerovástól vagy befizetéstől számított 6. hónap utolsó napján következett be, a visszatérítés helyet nem foglalhatna, mert már nincs idő a visszatérítési kérelem előterjesztésére, míg ha az említett körülmény 1 nappal később következik be, a határidő 6 hónappal kitolódik, vagyis a visszatérítés lehetősége az előbbi esetben ki volna zárva, ilyent pedig a törvényhozó nem akart.

**A paritásos eladásoknál az a fuvar költség, mely a tényleges feladási állomástól a paritásos állomásig merült fel, az eladót terheli és így forgalmi adóalapot képez.** (Közigazgatási Biróság-1691. sz. elvi jelentőségű határozata.) A panaszos cégnél 1925. évi december hó 17-én megtartott ellenőrzési vizsgálat során megállapított és a panaszos cég által vitássá nem tett tényállás szerint a panaszos cég

1. az 1923. és 1924. évben több olyan ügyletet kötött, amelyben az árú nem azonos állomáson feküdt azzal, amely

állomáson való paritással a kötjegy szerint eladatott, amely esetekben a vevő az árú tárolási helyéről a paritásos állomási helyig való szállítással felmerült fuvar költséget, a kötlevéll szerint számlázott vételárból levonásba hozta, a panaszos cég pedig ezt a fuvar költséget címén levonásba hozott összeget a vevő javára írta, azonban mint adóköteles bevétel be nem jegyezte és utána az általános forgalmi adót le nem rótta,

2. az 1925. évben pedig az árú tényleges tárolási helyéről a kötlevéllben megjelölt és az elszámolás alapjául szolgáló paritásos helyig felmerült fuvardíjat panaszos cég a számlából előre levonta, a vevő által ilyen módon a panaszos cég, mint eladó helyett kifizetett fuvar költséget panaszos cég az adóbevallási ívéből kihagyta és ezen bevétel után forgalmi adó fizetési kötelezettségének eleget szintén nem tett.

Az adózás alól elvont ezen bevétel, a vizsgálat során, 1,311.716.544 koronában, adója pedig 39.352.000 koronában nyert megállapítást.

Panaszos cég ezen megállapítást összecszerüleg helyesnek elismeri, és csak a bevétel adókötelezettségét teszi vita tárgyává.

Panaszos cég ugyanis azt vitatja, hogy ez a vasúti fuvar költséget az adó alapjához hozzá nem számítható, mert ez a cégnek bevételét nem képezte, amennyiben a tőzsdei szokványok értelmében a paritásos állomás megjelölése csupán a fuvardíj elszámolására szolgál, teljesítési helynek azonban a feladási hely tekintendő, így tehát a kifizetett fuvardíj az árú értékét természetesen csökkenti, a cég bevétele tehát kevesebb volt, mint az eredetileg számlázott ellenérték.

Az adókötelezettség megállapítása ellen irányuló panaszt jogosnak elismerni nem lehetett.

A paritásos eladások lényege ugyanis az, hogy a szerződő felek magában az adás-vételi szerződésben a teljesítési helyet, vagyis azt a helyet még meg nem jelölik, hol az eladó az árut a vevőnek átadni, s illetve ahonnan a vevő esetleges rendelkezése alapján az eladó az árut a vevő részéről kijelölendő rendeltetési állomásra elküldeni tartozik, hanem az eladó tetszése szerinti állomáson teljesíthet, vagyis a szerződés megkötése után határozhatja meg a teljesítés helyét. Ilyen esetben pedig, amennyiben az eladó nem magáról a paritásos állomásról szállít, — a tőzsdei szokványok értelmében — a vevőt olyan helyzetbe kell hozni a fuvardíj szempontjából, mintha a paritásos állomáson szállított volna, az a fuvar költséget tehát, mely a tényleges feladási állomástól a paritásos állomásig felmerül, az eladót terheli, amint ez a budapesti árú- és értéktőzsde tanácsának e részben tett 8789/1925. sz. előterjesztéséből is kitűnik.

Ezekből pedig következik, hogy miután a kötlevelekben kikötött tőzsdei szokványok szerint ilyen esetekben a vételár

elszámolása a paritásos állomás figyelembe vételével történik és hogy miután a tárolás helyétől a paritásos állomásig felmerült szállítási költség még az eladót terheli, amennyiben ezt a költséget a vevő fizeti ki, míg egyrészt a vevő ezt a szállítási költséget a számla összegéből levonhatja, másrészt pedig, hogy ez a fuvardíj az árú ellenértékének egy részét képezi, melynek megfizetésére a vevő magát kötelezte.

Minthogy pedig az 1921:XXXIX. t.-c. 31., 33. §§-ai, valamint az 1921. évi 130.000 sz. P. M. utasítás 41. §-a értelmében az általános forgalmi adó alapját az adóköteles által szállított áruk ellenértéke fejében teljesített fizetések összege képezi, az adóalap megállapításánál tehát figyelembe kell venni mindazt, amit az átruházó az eladott árú szállításával kapcsolatban az árú megszerzőjétől kézhez kap, illetve amit az átruházó saját bevételének lehet tekinteni.

A panaszolt határozatot, mellyel a vevő által fizetett szállítási költséget, mint a panaszos cég bevételét az adóalapba bevonta és ezen bevétel forgalmi adókötelezettségét megállapította, annál is inkább helybenhagyni kellett, mert az a körülmény, hogy ezen fuvarköltséget a vevő a vételárból levonta és illetve, hogy az 1925. évben panaszos cég azt a számlából előre levonta, az adókötelezettséget meg nem szünteti, mert ez az eljárás lényegileg nem egyéb, mint a kikötött vételár egy részének jóváírással történt kiegyenlítése, mely a hivatkozott törvény 31. §-ának 3. bekezdése értelmében szintén adóköteles bevétel.

**Az általános forgalmi adó alapjához számít a vevő által fizetett összegén kívül egy harmadik személy által, árkiegyenlítés fejében fizetett összeg is.** (Közgazgatási Bíróság 1692. sz. elvi jelentőségű határozata.) A megállapítás szerint a magyarországi keményítőgyárak közt oly megállapodás állt fenn, hogy gyártmányaik eladását közös számlára ugyan, de tetszésük szerinti árakon eszközlik és az így eladott mennyiségeket s az azokért elért árakat havonként közlik a „Burgonyakeményítő és vegyi termények“ bizományi részvénytársasággal (alább „burgonya“ rövidített jelzéssel), mely azután a közlött adatokból kiszámítja az egységárakat és ha a gyárak közül valamelyik az egységáron felül adott el, attól az így mutatkozó különbözetet beszedi és azoknak a gyáraknak juttatja, amelyek viszont a megállapított egységáron alul adtak el, hogy így az elért árak kiegyenlítése. Így kapott panaszos a „Burgonyá“-tól 1928. áprilisban 7.168 P 59 fillért.

Először is kétségtelen, hogy ezt az összeget panaszos az általa eladott keményítő vételára fejében kapta, mert ezzel az összeggel megnöveltetett az a bevétele, amit az általa eladott keményítőért kapott, mert most már panaszos a keményítőért nemcsak azt kapta meg, amit a vevőtől vett be, ha-